

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

19. Aarg. Nr. 16

Den 15. Mai 1870.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Congressmedlem Thomas Fitch fra Nevada
holdt i de Forenede Staters Congress's Underhuus den 23de Februar
1870 angaaende Culloms Udkast.

(Sluttet fra Side 229.)

Efter Jernbanens Fuldførelse ere nogle udtraadte af de Sidste Dages Helliges Kirke, og det synes som om dens Præsident er ude af Stand til at bevæge dem til at vende tilbage. „Mormonerne“ have givet Qvinderne Stemmeret. Hvorledes den „mormonste“ Qvinde nu end vælger, ligemeget hvor uvidende eller fattig hun end er, vil tidligere eller senere den fornærmede, ophidsede menneskelige Natur reise sig og gjøre sin Ret gjældende. Muligviis have de, som nylig have givet Qvinden i Utah Stemmeret, ledet en blind Samson til Pillerne i deres Tempel.

Utah er ikke længere et Dde, og alene ved denne Kjendsgjerning ere Fleertoneriets Dage talte. Saalænge som et Fjæsbjerg indesluttet af Polarhavene modstaar det Clementernes Virkninger, men naar de varme Strømninger fra Syden overfylle det, flyder det bort Stykke for Stykke, indtil dets Grundbold tilsidst undergraves og forsvinder i Oceanet uden at efterlade noget Spor. Min Herre!

Dette Fjæsbjerg i Samsundet, Fleertoneriet, har trivedes i Amerikas Ørken i 25 Aar, men Jernbanen har omstyrket det, og det flyder nu omkring i Civilisationens Ocean uden Roer og Rods. En Bølge ruller ned fra Jernbanen og forarsager en Udskillelse i Kirken; eventyrlige Gulvgravere finde kostbare Metaller i Nærheden af Utah og atter ruller en Bølge ind fra Østen eller Vesten og forarsager Forstyrrelse i Familielivet. Ddelæggelsens Clementer ere saaledes i stadig Virksomhed. Dagen vil ikke være fjern, da Døden vil bortrive den store Mand, som har sammenholdt Samsundet, tilintetgjøre hans Willie og faae den mægtige Stemme til at tie, som har formaaet Mænd og Qvinder til at vandre over en sporløs og øde Ørk.

Jeg forudsiger, at den skarpsindige „Mormonansfører“ Brigham Young, som griber efter enhver Propheeti, der følger med Forbedringens Fremstribt i det Land, han har forløst fra et trist Dde, vil op-

høve Fleerkoneriet ved en Aabenbaring, men hvad enten denne Forudsigelse bliver opfyldt eller ei, gaaer Fleerkoneriet sin visse Undergang imøde. Naturlige Aarsager ville bevirke dets Udryddelse og dets egen Svaghed vil ødelægge det. Samvittigheden og den menneskelige Natur stride mod det.

Men dersom vi angribe Fleerkoneriet med en heftigere Aand end andre Laster i andre Samsfund; dersom vi ryggesløst forandre vort Juryssystem for at afvidste denne Plet paa vor nationale Ære, ville vi foreskrive en Afvigelse fra den Etik og Brug, som gjør sig gjældende hos republikanske Regjeringer; dersom vi, saaledes som i dette Udcast foreslaaes, angribe Fleerkoneriet med en selvtagen Ret, der støttes af mægtige krigeriske Vaaben, ville vi netop samle dem, vi søge at adsplitte; vi ville forene de Magter, vi søge at adstille; vi ville gjøre de Grundføringer endnu stærkere, som vi søge at kuldstaffe eller tilintetgjøre, hvis vi ikke ved en blodig Krig, med Tab af mange Menneskeliv og en uhyre Bekostning kaste os med vore Vaaben imod alle dem, der udøve Fleerkoneri, og udrydde dem. Vil noget Medlem af denne Congress, som har den mindste Grad af Menneskekærlighed og Overbærenhed med Dødeliges Feil, søle sig retfærdiggjort ved at dræbe sit Medmenneske, fordi han overtræder og foragter sine Forsædres Religion? Eller har den store Skaber, som har skabt alle Mennesker, begabet dem alle med lige gode Opfattelsesbeverne?

Seg ønsker at henlede deres Opmærksomhed, som hylde dette Udcast, paa, at vi ere forsamlede her og bevillige Penge og Beskyttelse til den unyttige, dyrkede og morderiske vilde Indianer, hvis høieste Glæde er at udgyde Blod og at røve og plyndre, hvis naturlige Galskab kun overgaaes af hans Utilbøielighed til at vise

sine Offre Naade, medens vi, uden at have faaet den mindste Ret af Nationen, ville bortødsle dens Finantser ved at sætte en uheldig Tanke i Udsørelse.

Men dersom vi vedtage at føre Krig mod Mormonerne, hvadenten denne nu vilde være retfærdig eller ei, saa lad os betænke hvilke Fordringer den vilde gjøre. Vi maae udvælge vore tappreste Mænd og lade dem gaae i Spidsen. Vi mangle Mænd, som ville staaes blot for Udspreddelse eller af Blodtørst; vi mangle Mænd, som ville kæmpe af Fædrelandskærlighed eller politiske Anstuelser mod det Folk, der beboer Territoriet Utah. Ved at bruge den hjerteløse Naade, paa hvilken vi holdt Seminolerindianerne i Ave, og som vi nu benytte forgjæves mod Apacherindianerne for at formaae dem til at lade være at myrde den hvide Mand, ville vi aldrig overvinde Mormonerne, men snarere staffe dem Tilhængere og Beundrere fra alle Verdens Hjørner.

Hr. Ordfører! Dette Udcast er, med al Agtelse for Territoriets Udvalg, lige saa uudsørligt som daarligt anseet, ligesaa værdiløst, hvad dets Udsørelse i dets Enkeltheder angaaer, som det er ubiift og utidigt. Jeg foreslaaer, at vi undersøge nogle enkelte af dets Bestemmelser. Paragraph 3 foreskriver, at der i ethvert Retsdistrict i Territoriet skal bestilles en Deputeret eller en af de Forenede Staters Besuldmægtigede. Den 4de Paragraph gjør det til en Pligt for den af de Forenede Stater Besuldmægtigede i Districtet enten personlig eller ogsaa ved en Stedfortræder i alle Territoriets Districter at fungere i alle criminelle Sager, som fremkomme i nævnte Retter. Den 25de Paragraph fratager Over- og Underretterne den nu bestaaende Myndighed i criminelle Sager og giver de Forenede Staters Districts eller Terroriets Ret fuldstændig Magt til at domme i

alle Sager. Hr. Ordfører! Jeg har erfare, at Lønnen for de Forenede Staters Districtsbesuldmægtigede i Utah Territorium er 500 Dollars aarlig. Hvor findes der en Procurator, der vil modtage en saadan Bestilling? Hvor findes der en Besuldmægtiget, der er stiftet til at indtage en saadan Plads, som er villig til at ofre al sin Tid til at fungere i disse Retter og udrede sine Rejseomkostninger for 500 Dollars aarlig?

Paragraph 7 i dette Udkast bestemmer, at de Forenede Staters Marskalk og Sekretairen i de Forenede Staters Ret skulle vælge Juryen. Dette umuliggjør den almindelige Tilfældighed at gøre sig gjældende i dette ubehagelige og vanskelige Hverv. Denne Paragraph gjør det lettere for vedkommende Dommer, som maatte være uvillig til at sammensætte en Jury, selv om det var for at domme en Fleerkonerist, idet den paa lægger Rettens Embedsmænd det ansvarfulde Hverv at vælge en Jury til at afgive Kjendelse om Folkets Rettigheder, Frihed og Liv. Hvorfor ikke hellere afskaffe denne latterlige Maade at vælge en Jury paa, og lade Marskalken og Sekretairen alene være Jury; Resultatet vilde blive det samme, og Fremgangsmaaden vilde være mindre besværlig og mindre bekostelig.

Jeg betvivler meget, min Herre, at man efter de Regler, som dette Udkast foreskriver, vilde kunne samle et Antal af 39 Mænd til Grand- og Petitjuryen i Utah. Mormonerne kunne ikke være Medlemmer af Juryen, og af Udenforslaaende findes der kun faare faa. Paragraph 10 i dette Udkast bestemmer, at ingen Person, som troer paa, forsvarer eller udøver Bigami, Voleri eller Fleerkoneri, er stiftet til at have Sæde hverken i Grand- eller Petitjuryen.

Webster siger, at Voleri er en Hand-

ling, hvorved den ugiste Mand søger Tilfredsstillelse for sine kjødelige Begjæringer, uden dertil at være hjemlet ved Lov eller Testament. Disse ere maaskee ikke Websters egne Ord; hans Forklaring er maaskee noget tydeligere, men jeg foretrækker at bruge min egen Udtryksmaade. De, som ønske at kjende Websters ordrette Forklaring af dette Ord, kunne selv slaae op i hans Ordbog.

Jeg tvivler meget paa, at man i Utah vilde finde 39 Mænd, som vilde kunne aflægge den affordrede Eed. I Springfield Distriktet i Illinois vilde der naturligviis ikke være nogen Vanskelighed for at danne en saadan Jury under de opgivne Betingelser, thi endt jeg har en Anelse om, at der ogsaa der vilde vise sig Betæneligheder. Men Utah er et affondret Territorium, hvis Indbyggere ikke ere aldeles underkastede sociale Hindringer, og som, idetmindste i dette Tilfælde, mangle et selvgærdigt Exempel af deres Naboer.

Paragraph 14 sætter Fleerkoneri og Voleri lige med Mord, hvorved Personer, som anklages for disse Forbrydelser, berøves Gavnligheden af Lovens Begrænsninger. Tillad mig at vise hvorledes denne Lov vilde virke og at henpege til dens Uoverensstemmelser.

En Indvaaner af Springfield i Statens Illinois, som hidtil har været dydig og anseet, drager over den øde Ørkt og over Bjergene til den gyldne Stat (California) og idet han standser i Nærheden af Saltstaden saar han Anledning til at rejse videre med et Emigranttrain. Paa Rejsen bliver han forlokket af de Bilde ved en eller anden rødhudet, smægtende „Dalila,“ som saar ham til at forlade Pligtens Sti. Dette er et heftigt Angreb paa hans Dyd; maaskee ombvender han sig eller glemmer Angrebet, eller maaskee han blot glemmer det uden at ombvende sig. Men efter flere Mars For-

løb bliver en Anklage reist imod ham, en Arrestordre udstedes og han bliver sat under Tiltale af en Jury, som er bleven valgt af en vederhæftig Marskalk eller Sekretair i Saltfjeldstaden; han bliver dømt for Voleri, og kort efter høre vi, at han er straffet med haardt Arbeide i en militair Leir, har en Fernkugle og Rjæde om Anklerne og lider alle de Qualer, som en betyngnet Samvittighed og Studiet af det forunderlige, upartiste Gulloms Udkast medfører — et Udkast, hvis Virkninger snart ville spores i den ode Dødt, hvor engang et bebraget og vilbledet Folk florerede.

Den 19de Paragraph er bedre end dens Forgængere, thi den paalægger alle Territoriets Embedsmænd, forend de paa-begynde deres Virksomhed, at aflægge Eed paa, at de i Fremtiden ikke ville udøve Fleerkoneri, Bigami eller Voleri. Hvis en saadan Lov havde været i Kraft for femten Aar siden, vilde et af de Bidner, paa hvis stimlede Bidnesbyrd Udvalget synes at stole saa meget, vist neppe have forbleven længe nok i Utah til at samle saamegen Kjendskab til „Mormonspørgsmaalet,“ som han synes at være i Besiddelse af. Jeg sigter hermed naturligvis til Dommer Drummond.

De, som blive bestillede, i Overeensstemmelse med dette Udkasts Paragraph 30, til at tage vare paa domte Fleerkoneristers Eiendele og stifte dem mellem deres tidligere Husfruer, ere de eneste Embedsmænd i Utah, af hvem det ikke for-dres, at de skulle aflægge dette Dydslofte. Denne Undtagelse er, mildt sagt, betydningsfuld. Tillad mig at henlede Hussets Opmærksomhed paa Urimeligheden i denne 30te Paragraph; den foreslaaer at consistere alle Eiendele, tilhørende dem, som ere blevene overbeviste om at have udøvet Fleerkoneri, til Gavn for deres Husfruer, men der findes ingen Eiendele

i Utah, som ikke ere fremkomne ved Folketets Skid. Der findes ikke Dynger af Rigdomme; der findes kun en forsvindende Deel af Gulds- og Solvmynter i Territoriet. Agerdyrkning og Qvægavl udgjøre Mormonernes Rigdom. Hvis nu Krigen mod Mormonerne varede i 60 Dage, vilde al den Eiendom i Utah, som blev staaet fra Udelæggelse, itkun være nok til at forstaafe Qvinderne Opholdet i en Uge.

Men, siger En: dette Udkast foreslaaer, at en Sum af 100,000 Dollars bliver anvendt til at befrie de 40,000 Qvinder, som nu leve i utilsladeligt Egteskab, fra deres Beshyttere, hvilket vil udgjøre 2½ Dollars for hver. I Sandhed en meget rundhaandet Bevilling! Med megen Sparommelighed kunne de maaskee leve deraf i 3 Dage. — Min Herre, hvad vil De saa gjøre med de 40,000 Qvinder, som i dette Udkast foreslaaes taget fra deres Beshyttere, som nu opholde dem? Hvilken Stilling skulle de indtage? Hvem af Dem, mine Herrer, vilde aabne Eders Døre for dem og byde dem at sidde ned ved Eders Arne eller endog at arbejde i Eders Kjøkkener? Den svage Forstandsinning, som nu hindrer dem i at falde i dyb Medværdigelse, er den Kjendsgjerning, at de efter den i Utah gjældende Skik betragtes som Husfruer. Dette er en sørgelig Skik, men den er dog bedre end deres uheldige Søstres, hvem Nøden, snarere end Lasten, driver ud paa Gaderne i Eders store Stæder og indenfor Murene af Hospitaler og Fængsler. Min Herre, her er ikke Stedet til at disputere om dette almindelige Onde, som holder Skridt med Civilisationen, og heller ikke er det nu Tiden til at tale om dette mindre Onde, paa hvilket vor Opmærksomhed er bleven henledet, thi det er den eneste Plet, som findes paa et Samfund, der ellers fører et dydigt, fredeligt og

egemplarist Levnet. Tag Utahs Børn og adspred dem som hjemløse og haabløse Hittébørn i Eders store Stæders Huler; tag Utahs Qvinder og sæt dem i de pragtfulde Laftens Boliger, som udmærke Stæderne Boston, New York, Philadelphia, Baltimore og Washington; tag Utahs Mænd og før dem tilbage til de østlige Stater og gør dem til Kunder hos de Qvinder, som de nu forsørge og beskytte, hvormeget vil Christenheten saa have bundet; hvormeget vil Samsundet være bleven gabnet og hvormeget vil Nationens Vre og Kraft være bleven befæstet?

Min Herre! Jeg haaber ikke, at den Stilling, jeg indtager i Forhold til denne Sag, vil blive mistkjendt af mine Vælgere eller af Nationen. Jeg anseer Fleerkoneri for et Onde og en Overtrædelse af Loven, som burde forhindres, hvis det var muligt; kun betvivler jeg, at det er en viis Fremgangsmaade, man vil benytte til at naae Maalet. For den Evang og de Bedragerier, med hvilke Mormonerne have søgt at sætte deres Forsætter i Udførelse, vil der komme en Gjengjældelsens og Regnskabens Dag. Den retfærdige Gud holder nogle stræffe-lige Straffedomme i sin Haand, som han tidligt eller seent vil udgøde over Mor-derne fra „Mountain Meadow.“ Men fordi nogle Enkelte blandt dette Folk i

Fortiden have begaaet Brøde eller fordi de nægte at adlyde de Love, som vi have affattet for dem til Overholdelse, vil jeg ikke, at vi hovedfulds skulle styrte os i en Krig. Hvis der findes Nogen i denne Congress, som ønsker at confiskere disse Forstødtes Eiendomme, som samtykke i at ofre Mændene til Sværdet og Qvin-derne til Skjændsel og Slaveri, og som ere villige til at møde de retfærdige Be-breidelser af et overbessattet og humant Folk, saa maae de føre en saadan Krig uden min Hjælp. Jeg er ikke villig til at see Ruinerne af den store Bei, som er den vestlige Halvkugles Hovedblændevei; jeg er ikke villig til at odelægge den Kanal, hvorigjennem mit Folk haaber at naae til Velstand, Magt og Anseelse. Jeg be-regner Omkostningerne og Resultatet, og jeg er ikke villig til at bevilge den Sum, der fordres for at naae Maalet. Jeg vil ikke stemme for dette Udkast, som vil for-øge Nationens Statsgjæld med Millioner og tilføie Navne i Tusindviis til Natio-nens Dødsliste, og i det Folks Navn, som allerede have Byrder nok at bære og Slægtninge nok at begræde, protesterer jeg imod Vedtagelsen af dette ukloge og meget ilde ansete Udkast. Resten af den mig tilstaaede Tid overlader jeg til den ærede Herre fra Californien, Hr. Sargent.

Moquis Indianerne.

Deres Traditioner, Sæder og Skikke, skrevne efter mundtlig Forklaring af Eldste Fra Hatch, ved James A. Little.

(Fra „Deseret News.“)

Indledning.

Disse Indianere beboe sex Landsbyer, som ligge i nogen Afstand sydfor Colorado-

floden. Eldste Hatch anslaaer deres Antal til omtrent 3,000. Den fornemste Landsby hedder Walpie.

I Overeensstemmelse med den Klogskab og Menneſteſjærlighed, ſom altid har karakteriferet Præſident Brigham Youngs Politik overfor Indianerne, ere adſtillige Expeditioner blevne udsendte til diſſe Landsbyer med det Formaal at forbedre diſſe Vildes Stilling ved at forſyne dem med nyttige Gjenſtande og lære dem Evangeliets Principer, for om muligt at berede dem Veien til Befrielse fra det Nag, ſom de nærboende Stammer have paalagt dem; thi det synes ſom om de have været nøbte til at betale Tribut til de mere krigerſke Stammer, ſom omgive dem, ſiden en fortabt Levning af deres Forfædre ſøgte Beſtyttelse for at undgaae aldeles Udælæggelse i deres nuværende Tilflugtsſted.

Medens et Compagni under Ledelse af Capitain Jacob Hamblin beſøgte dem i Aaret 1862, beſluttede Indianerne at ſende en Deputation af tre Mænd af deres Stamme til Saltſtaden. Som Gidsler for denne Deputations ſikre Tilbagevenden og for at forøge Bekendthabet til Moquiſerne og deres Sprog, forbleve Vildterne Fra Hatch, Thales Haſkell og Sohjel McConnell iblandt dem, indtil Deputationen vendte tilbage i Marts 1863 — et Tidſtrum af omtrent tre Maaneder.

Moquiſerne.

De nulevende Moquis Indianere have den Tradition, at deres Forfædre kom fra den ſydvæſtlige Sokyſt. De synes ikke at have nogen Idee om hvor lang Tid det er ſiden at deres Forfædre foretog denne Vandring. Der ſiges, at de have været rige paa Qvæg og Livets Fornødenheder og forſtoede at forarbeide ſtarpe Baaden, men at deres Efterkommere ikke lærte denne Kunſt. De nulevende Moquiſer troe, at det er kun ſaa Menneſtealdere ſiden at deres Forfædre eiede en ſtor Deel

af det Land, de nu beboe, baade nord og ſyd for Coloradofloden, og at de bleve myrdede og fordrevne af deres Fjender, indtil en Levning tilſidſt nødsagedes til at boſætte ſig paa deres nuværende Opholdsſted, ſom i Sammenligning med den aabne Slette er let at forſvare. Paa den Tid Piede Stammen drev dem over Coloradofloden, blev den gjensidige Overeenskomſt ſluttet mellem de ſtridende Parter, at Ingen af dem nogenſinde maatte betræde den modsatte Bred. Piede Indianerne have for længe ſiden brudt denne Forpligtelse, medens Moquiſerne, da deres Deputation paa deres Reife til Saltſtaden ſeilede over Coloradofloden, ſagde, at de vare de Førſte af deres Stamme, ſom havde brudt Overeenskomſten.

Der ſiges, at for fire Generationer ſiden var den ſornemſte Høvding i Landsbyen Driba og hans Familie hvide. En ung Mand og Qvinde, ſom Vildeſte Hatch ſaae, og om hvem det ſagdes, at de vare Efterkommere af denne Høvding, havde en lys Hudfarve.

Man ſeer ſjelden hverken meget ſtore eller meget ſmaa Mænd blandt Moquiſerne. De ere almindelig fra fem Fod og fire Tommer til fem Fod og ti Tommer høie og ere muſtelſtærkt byggede, iſtand til at bære ſtore Byrder og udftaa Savn.

De adſtille ſig fra andre Indianere i Hudfarve; de have mørkebrune Haar og Dine iſtedefor ſorte, og mørk men ikke kobberrød Hud.

Deres Religion.

Man kan ſtrængt taget ikke ſige, at de ere Afgudsdyrkere, efterſom de ikke tilbede Billeder, men vel betragte diſſe ſom Sindbilleder paa Lanterne. Deres Religions Skikke og Ideer synes at være ſimple og uſtabelige. De kalde deres Gud „*Tow-wan-e-na*,” eller Sol Fader. De troe, at han ſtyrer denne Klobe og

at han har det i sin Magt at uddele Lys og Barm. Denne deres Gud fremstilles ved et Billede af Steen og Træ, forarbejdet af en berømt Høvding, der døde for tre Menneskealderne siden. Dette Bæsen boer i Himlene, hvorfra han uddeler Livets Betsignelser i Form af Regn og frugtbare Tider til de Trofaste, men dersom hans Børn ikke ere ydmyge og lydige, straffer han dem ved at tilbageholde disse Betsignelser.

How-we-ona, eller det hellige Tempel, er det største Værksted i Landsbyen, men paa den Tid religiøse Ceremonier skulle finde Sted, bliver det forladt af Arbejderne og benyttes ubelukkende til deri at udføre hellige Handlinger. Sindbilledet paa deres Guddom har Sæde paa en Forhøining i den nordlige Ende af Bygningen; dets Hoved og Bryst ere smykkede med kostbare Perler og Fjær og Krands af helligede Staller af Sødyr, som deres Forfædre, der kom fra Søstysten, have baaret. Billedets Dine stire paa Midten af Gulvet, hvor der staae Træbilleder af alle slags huuslige Fugle, saasom Duer, Høns etc., som ere malede og dekorerede med Fjær, som ligne naturlige. Ved Siden af disse Fuglebilleder findes Dyrehuder ophængte paa en Stolpe, hvoriblandt Høvens Skind indtager den fornemste Plads, da dette Dyr ansees for helligere end andre. Mais og Vand staaer foran Fuglene.

Naar de dyrke deres Guddom, stille Mændene sig i Række foran Billedet og tale og synge til hans Priis, ledsaget af Musikken fra flere Slet forarbejdede Instrumenter, hvoriblandt en Floite, som de have arvet fra deres Fædre. Qvinderne deeltog kun i een religiøs Ceremoni. Det store Værksted er Hovedsædet

for Gudsdyrkelsen i Landsbyerne, men der gives mange mindre Forsamlingssteder. De fornemste religiøse Ceremonier udføres i Februar Maaned.

I Landsbyens Midtpunkt findes et offentligt Torv med et Steenalter, som er 2 Fod høit og 3 Fod i Kvadrat. Paa Helligdagene lægges Sonoffre, bestaaende af Fødevarer, paa dette Alter. Iblandt disse Offre findes en Bukkestinds Sæl med helligt Meel. Mændene danser rundt om dette Alter, og medens denne Ceremoni foregaaer, tage de gamle Mænd og Qvinder i Landsbyen en Smule af det hellige Meel, aande paa det og drysse en liden Deel deraf paa de Dansende, samt kaste en Ubetydelighed mod Vest, Øst, Nord og Syd, hvilket er Tegn paa at Dansen skal høre op.

Deres Begreber om og Principerne i deres Religion ere, at hvad der er nyttigt er rigtigt. De afstyre en dorst eller doven Mand, og en god Orden er den første Lov i enhver Huusholdning og i enhver offentlig Institution. De indskræpe Flid ved Forstrifter, Exempler eller Straf. Eldste Hatch fortæller, at da han og hans ledsagere første Gang besøgte Moquiserne, var Ti-lam-ma den fornemste Høvding i Landsbyen Driba. For at opnaae en saa anseet Stilling, skal en Mand være berømt for sin Flid, Dygtighed og Udholdenhed. Af en eller anden Grund blev han søv og ligegyldig, Folket tabte Tilliden til ham, han mistede sin ophøiede Plads og døde af Hunger og Uergrelse. Godgjørenhed er et af de første Principer i deres Religion, og de slittige Fattige, de Syge og Hjælpeløse blive understøttede af dem, der ere i en bedre Stilling.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Mai.

Mormonismen er Sandhed.

Mormonismen er Sandhed. Dette er de Mennefters Overbeviisning, som undersøge den med en fordomsfri, ydmyg og lærvillig Aand. Der findes et Lys, som skinner for ethvert Menneske, som kommer til Verden. Naar Evangeliet fremstilles for Menneskene, tjener dette Lys, dersom de ere ydmyge og lærvillige, til at opklare deres Forstand, saa at de kunne blive istand til at fatte Sandheden og vide for dem selv, at Mormonismen er guddommelig, endog førend de adlyde den. Dette kunne Mange bevidne. Lydighed bevirker Overbeviisning, saa at Mennesket ved sin egen Erfaring om Herrens Handlemaade faaer et Vidnesbyrd om Værkets guddommelige Oprindelse.

Hvilket Vidnesbyrd afgive de, der forlade Guds Menighed eller vende Evangeliet Ryggen? Sige de, at Mormonismen ikke er Sandhed? Nei, men den menneftelige Natur er svag, undertiden mobløs eller feig og lader sig let paavirke til at gaae tilbage til Verdens Daarligheder. Apostaternes Vidnesbyrd er i Reglen, at Mormonismen er Sandhed, men at dette eller hiint Medlem af Kirken ikke er som det skulde være, eller de mene, at Evangeliets Forrifter ere for strenge for den menneftelige Natur at efterleve. Skylden væltes over paa den menneftelige Naturs Svaghed og Skabningens Udygtighed til at bestaae indtil Enden, medens Helliges og Synderes almindelige Vidnesbyrd er, at Værket er Sandhed.

Men naar man veed, at Mormonismen er Sandhed, hvad gavner det da noget Medlem at falde fra? Hvad opnaaes ved at forlade Livets Sti? Intet, thi der er, foruden Næsfærdighedens, kun een Vej at vandre paa, nemlig Syndens og Dødens, og denne er, med Undtagelse af enkelte Lysspunkter, af sandelig Nydelse, mørk og haabløs, og de, som vandre paa den, have ingen sand Gud og nære intet Haab i denne Verden. De have deres Lon, men ikke den Lon, de kunne opnaae ved at vandre paa Livets Vej. Dersom vi følge Livets og Saliggjorelsens Sti, ville vi opnaae Frelse og Tilgivelse; dersom vi vandre paa Syndens og Dødens, ville vi ifølge Frelserens Ord, blive fordomte.

Intetfomhelst andet Religionsfamsfund i vor Tid kan godtgjøre den Paastand, at deres Religion er Sandhed. Mennesket kan forlade en Tro og antage en anden, uden at fordomme den, han har forladt, og uden i sit Hjerte at føle, at han er afvejet fra Sandheden, men det er meget vanskeligt og i de fleste Tilfælde umuligt for et Menneske at forlade Mormonismen uden med den Overbeviisning, at han har forladt Sandheden og vendt sig til Bildfarelse, gaaet fra Lys til Mørke.

Denne Kjendsgjerning burde anspore de Hellige til Trofasthed og Udholdenhed, thi det er kun de, der blive bestandige til Enden, som opnaae den høieste Lyksalighed. Vi skulle holde fast ved Sandheden, trods alle Hindringer, som maatte møde os paa vor Vej, vidende, at Sandheden vil seire og at Forkastelsen deraf vil føre til Fortabelse.

Correspondance.

Kjøbenhavn, den 9de Mai 1870.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder!

Endstjondt De jævnlig har Leilighed til personlig at gjøre Dem bekendt med Tilstanden iblandt de Hellige i Kjøbenhavns Conference, haaber jeg alligevel at efterstaaende Linier mulig kunne være af nogen Interesse for „Stjernens“ Læsere.

Conferencen, som indbefatter Derne Sjælland og Bornholm med nogle enkelte andre ubetydelige Smaasær i Sjællands Nærhed, er inddeelt i 7 Grene. Fra den 1ste Juli s. A., da jeg blev bestillet til at præsidere over Conferencen og indtil Conferencemødet heri Byen i October 1869, havde hver Green kun en Forstander, men siden den Tid har de fem Grene ogsaa haft en Missionair foruden; der har altsaa været 2 Brodre i hver Green, med Undtagelse af Kjøbenhavns og Øst Sjællands, som udelukkende have arbejdet i Missionen; naar hertil føies en omreisende Velbste i hele Conferencen og de mange Kredslærere, der arbeide blandt de Hellige i deres Fritid, kan man ikke sige, at de Hellige ere ladte uden Veiledere.

De Mand, som for Nærværende arbeide i Wiingaarden, ere oprigtige og trofaste, og deres Arbeide har været kronet med Held. Talrige Forsamlinger ere i Vinterens Løb blevne afholdte baade hos Hellige og Fremmede, men Frugterne synes ikke at have viist sig i et saa stort Antal af Omvendte, som man kunde have ønsket, men muligviis skulle Andre høste, hvor nu Evangeliets Sæd er saaat. Tager man de Hellige som et Hele, maa man indrømme, at de ere slittige i Opfyldelsen af deres Pligter. Conferencens Udgifter bæres væsentlig af 3 af Grenene

— Kjøbenhavns, Vest- og Nordsjællands. De andre Grene have nemlig færre Medlemmer, som leve under meget trykkende Omstændigheder.

Tilgangen siden foransførte Tid har været størst i Vestsjællands Green. Man skulde antage, at dette havde været Tilfældet i en saa stor Green som den Kjøbenhavnste, men jeg antager, at Marsagen til at det ikke er saa, er den, at der findes altfor megen Leilighed for baade Gamle og Unge i denne store By at tilfredsstille „Kjødets Lyst, Vinenes Lyst og Livets Hoffærdighed“ — en By, der pruncker med mange taarneede Bygninger, i hvilke den „rene, evangeliske Lære“ siges at blive forkyndt; ja man gaaer endog videre, idet man søger at tigge Penge sammen til Opførelsen af flere Guds-huse, hvortil, som det saa smukt hedder i Opfordringen, Trangen er meget stor! Det kunde i Sandhed godt gjøres nødvendigt, at denne Byes Indvaanere bleve gjorte opmærksomme paa deres Ugudelighed oftere og paa flere Steder, men at mene, at Trangen til nye Kirkers Opførelse er stor paa Grund af Folkets Lyst til at høre og adlyde Guds Ord; er vist Noget, som kun embedsøgende Geistlige kunne indsee.

Uagtet alle de Fordomme, Menneffene have imod dette Værk, og den Haan, der ofte bliver lagt for Dagen, naar vore Brodre tilbyde Folket Evangeliet i sin Reenhed, saaledes som det er aabenbaret til os, ruller Guds Rige dog fremad i denne Conference og mange Oprigtige tillægges Menigheden. Det er min Overbeviisning, at Sjællands og Born-

holms Befolkning paa en kommende Dag ingen Undskyldning vil have at fremføre til deres Forsvar, thi Sandheden er bleven tilbudt Beboerne i ethvert Huus tør jeg godt sige efter min egen gjorte Erfaring. Der findes Mange, som i Hjertet hylde vore Læresætninger, men som, liig Nicodemus, ere bange for at deres Omgivende skulle ane deres lønlige Tanker, og Saadanne besøge da ogsaa gjerne vore Forsamlinger, naar disse holdes paa Steber, hvor de ere ukjendte. Saadanne burde vide, at de forspilde den Leilighed, der gives dem til at blive Borgere i Guds Rige nu, thi paa den Dag, det er dem beleiligt at antagme Sandheden, kunne de maaftæe, som Amos siger, vante om fra Hav til Hav og løbe omkring for at søge efter Herrens Ord og ikke finde det.

Skjøndt Udsigterne for Emigration fra denne Deel af Viingaarden ikke ere saa glimrende som forrige Aar, haaber jeg dog, at omtrent 50 Personer ville inden søie Tid sige Farvel til Babylon.

Min daarlige Helbred har i den sidste Tid forhindret mig i at besøge Greensmøderne paa Landet, men jeg haaber snart at blive saa rask, at jeg igjen kan opfylde denne Deel af min Pligt, ligesom jeg føler glad ved at arbejde for den hellige Sag, hvortil vi ere viede.

De Hellige i Kjøbenhavn glæde sig til at see og høre Præsident Carrington førstkommende Søndag.

Maa Himlen styrke Dem til Udførelsen af Deres høie Kalds Pligter, onsker

Deres Broder i Pagten

Carl Larsen.

Karhuus, den 3die Mai 1870.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder!

Siden Deres og Broder Larsens Besøg, som erindres med Glæde og Taknemmelighed, saavel af mig som de Hellige her, har jeg besøgt Randers, hvor jeg sidste Søndag havde en behagelig Sammenkomst med endeel Sødskende, der vare samlede til Greensmøde der.

Den paaafølgende Tirsdag afholdt Br. Probstgaard og jeg en Forsamling for Fremmede i Stærrelær, omtrent 3 Mil fra Randers. Vore Tilhørere lyttede med Opmærksomhed, men syntes ikke at have nogen Sands eller Interesse for hvad der horer Guds Rige til. De kom meest af Nysgjerrighed og for at høre hvad „Mormonpræsterne“ kunne fortælle, som de sige. Penge og timelig Binding ere hvad de hige efter, og med Hensyn til

deres udsødelige Sjæls Frelse, da haabe de, at dette vil af Guds Naade nok komme af sig selv. Apostlen Paulus sagde med Sandhed, at „Pengegjerrighed er en Rod til alt Ondt.“

Hvorlidet kjende dog Menneffene i hvad Hensigt deres Fader og Slæder har sat dem her paa Jorden! Selv om dette bliver dem forklaret, ville de ikke fatte eller forstaae det; thi, som Propheten sagde: „De have Dine og see ikke, de have Dren og høre ikke, de have Hjerter og forstaae ikke, fordi deres Gjæringer ere onde.“

Tilfredsstillelsen af sandfælige og lidenskabelige Tilbøieligheder synes at være Menneffenes høieste Nydelse, medens de ere aldeles blottede for Livets sande og

største Glæder, som Evangeliet bringer, og som de ere i Besiddelse af, der annamme og trofast efterleve det. Hvor taknemmelige burde vi som Hellige ikke være for den Naade, som er vederfareet os, idet vi for endeel ere komne til Kundskab om Herrens Veie og om vort Erinde her paa Jorden. Mit Hjerter svulmer af Glæde og Taknemmelighed ved Tanken derom, og jeg søler til at bede: O Herre! hvad jeg end skal lide for Evangeliet, lad mig forblive trofast.

Paa Tirsdag reiser jeg til Viborg, Skive og Holslebø for at besøge de Hellige der, med hvilke jeg endnu ikke har været sammen; der er navnlig nogle saa

Familier, der agte at emigrere, som gjerne ønske at see og tale med mig.

Efter at have tilendebragt denne Tour, agter jeg at foretage en Reise i den sydlige Deel af Conferencen.

Frygtende for, at dette Brev vil blive for langt, slutter jeg med mange hjærlige Hilsener fra de Hellige her, og talter Dem og Broder Larsen for behageligt Selskab og Besøg, samt for Deres hjærlige og faderlige Opmuntringer, Raad og Formaninger, som jeg efter bedste Evne skal bestræbe mig for at sætte i Udførelse. Deres ydmyge Broder og Medarbejder i Evangeliet

John H. Houggaard.

Marsconferencen i Saltfostaden.

(Fra „Deseret News.“)

Efter Sædvane samlede de Hellige den 6te April sidstleden for at afholde den 40de Marsconferenc i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige. Alligevel vare de Hellige tidligere blevne gjorte opmærksomme paa, at dersom Præsidenterne Brigham Young og Geo. A. Smith vare fraværende, vilde Conferencen blive af kort Varighed og udsat til den 5te Mai, tilmed da Galleriet i det nye Tabernakel ikke var fuldt færdigt. Forsamlingen var saa godt besøgt, som man efter Omstændighederne kunde forvente. Den heftige Sneestorm, som uophørligt havde raset siden den foregaaende Dags Morgen, havde udentvivl hindret Mange i at møde.

Conferencens Udsættelse syntes ogsaa at være passende, da Uveiret havde forhindret de Hellige fra de forskjellige Settlementer paa Landet at komme til Byen for at overvære Forsamlingerne.

Paa Forhøiningen vare af det øverste Præsidentstab: Daniel H. Wells.

Af de tolv Apostler: Orson Pratt, Wilford Woodruff, George D. Cannon og Joseph F. Smith.

Af Præsidentstabet for Overpræsterenes Qvorum: Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards.

Af Stavens Præsidentstab: George B. Wallace.

Af det øverste Præsidentstab over de Halvfjerds: Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge og John Van Cott.

Den præsiderende Biskop Edward Hunter, og hans Raadgivere Leonard W. Hardy og Jesse C. Little, Biskopperne John W. Hess fra Farmington og F. A. Hammond fra Huntsville, foruden flere andre fremragende Elbster.

Conferencen kaldtes til Orden af Præsident D. H. Wells. Tabernaklets Sang-

chor affang Psalmen: „See, al Slabningen forener sig for at prise den evige Gud.“

Ven af Ældste John Van Cott.

Psalmen: „Zions Taarne skulle snart sig reise“ blev derefter affungen.

Præsident D. H. Wells sagde, at vi vare vel samlede i en Conference, men at de Forretninger, som ellers pleie at blive udførte i en saadan, vilde blive henlagte til den 5te Mai. Berettede, at Præs. W. Young med Selstab vare i Tokerville den foregaaende Aften og at de Alle vare raske.

Ældste John Taylor sagde, at det havde været Skik og Brug, at de Hellige altid mødte til Conferencemøde den 5te April i hvert Aar, men denne gang troede man det var klogeft at udsætte Næsten af det almindelige Conferencemøde til næste Maanedes Begyndelse. Det var ikke saameget Sæder og Skikke at vi tragtede efter, men efter Sandheder og ædle Principer. Desuagtet kunne vi ikke andet end føle en vis Fortjærlighed for den fastsatte Tid, paa hvilken vore Møder skulle finde Sted, ikke alene i denne By, men paa alle Steder i Territoriet og ogsaa i Udspreddelsen, hvor der findes en organiseret Conference. Vor Higen og Stræben burde være at udføre Jehovas Hensigter og oprette en Retsfærdighedsregjering paa Jorden. Hvis vi besidde Evangeliets Aand, vil dette være vort Formaal, ligesom det er det første Præsidentstabs, de Tolvs og alle de andre Qvorumers. Hensigten med vor Sammenkomst her er ikke at udsprede vore egne Meninger, men at forkynde Livets Love. Der fandtes ingen Philosoph, Theolog eller lærd Mand, som kjendte vort sande Slægtstabsforhold til Gud eller hans Hensigter med denne Klobe, førend Herren aabnede dette til Propheten Joseph Smith. Det var vor himmelske Fader,

som gjennem sin Tjener gav os at forstaae om de beseglende Ordinancer, ved hvilke vi kunne frelse os selv og vore Familier. Vi staae i Gjæld til Herren for alle de Velsignelser, vi nyde. Guds Rige vil bestaae, medens alle andre, som ikke ere byggede paa Sandhedens Grundvold, ville gaae tilgrunde. Vi vide, paa hvem vi stole, og Herren vil vide at opholde sine Hellige og vil forarsage vore Fjenders Undergang. Maa Gud velsigne Alle, som elske og ynde Zion. Amen.

Ældste Orson Pratt talte dernæst til Forsamlingen. For surgetyve Aar siden, sagde han, organiserede Gud sin Kirke, og i den Tid er den ikke bleven understøttet eller opholdt ved menneskelig Wiisdom, men ved Jehovas Kraft. Paa den Dag, da Kirken blev organiseret, gav Herren mange Lærdomme angaaende de Pligter, der vilde komme til at paahvile Embedsmændene i Guds Rige. Tid efter anden modtog disse Linie paa Linie og Bud paa Bud. Befalingen om at de Hellige skulde komme tilsammen i Conferencemøder paa bestemte Tider, kom directe fra Gud.

Senere hen da det blev nødvendigt at bygge et Tempel, blev Planen dertil ikke udfunden ved menneskelig Klogt, men den Almægtige befalede, at tre Mænd skulde udvælges, til hvem Templets Plan skulde vises; man gjorde efter Befalingen, og Tempel blev opført efter det givne Mønster. Ordinancerne, som bleve udførte i Tempel, bleve ligeledes givne ved directe Aabenbaring. Saasnart vore Ældster forkyndte for Folket i de nærliggende Stæder hvad Herren var isærd med at udføre, begyndte Forsølgelserne. De Hellige bleve drevne fra Sted til Sted og berøvede deres Gienlele. Forsølgelserne havde ikke Fleerkonriet dengang til Paaskud for deres onde Handlinger, men Nar-sagen til deres Udaad, sagde de, var

fordi de Hellige troede sig at have Aabenbaringer fra Gud, at de troede paa Haandspaalæggelse og at de administrerede Olie til Helbredelse for de Syge, men hvad der ærgrede vore Hjender mest, var at de Hellige vare altfor forenede. Paa de forskjellige Steder, hvor de Hellige bosatte sig og fra hvilke de ubarmhjertig bleve drevne, anraabte de Statsmyndighederne om Beskyttelse og forelaae for dem deres store Lidelser; nogle Embedsmænd lyttede med Opmærksomhed til dem, hvorimod andre behandlede deres Sag med Foragt.

Efterat vi vare bleve drevne fra Jackson County i Missouri, styrede vi vor Cours mod Vest; medens vi vare paa Sletterne blev en Deputation sendt til os som affordrede os 500 Mand, som skulde deeltage i Krigen mod Mexico. Uagtet de Helliges Omstændigheder paa den Tid, da denne Befaling blev givet, vare særdeles flette, blev det fordrede Antal Mand dog afgivet til Armeen.

Da vi kom hertil bragte vi Fleerkoneriet med os; det er en uadstillelig Deel af vor Religion og vi ville aldrig give Afkald derpaa. Vi elske de herlige Principer, som vi have annammet, mere end vort Hjem og vort Liv. Vor jordiske Levetid er Sntet imod evig Ophøielse. Da Regjeringen skænkede os, som et Samfund, de Rettigheder, vi nu nyde og den Religionsform vi nu have, vidste den fuldtvel, at vi vare et Folk, der hylkede Fleerkoneri. Da Hjemstedsloven blev udstrakt til os, var det velbekjendt, at vi troede paa og praktiserede Fleerkoneri. Da Hjemstedsloven blev anvendelig paa Folket i dette Territorium, kom vi frem i god Tro og betalte Penge for vort Land, men nu underretter man os koldblodigt om, at det ikke er os tilladt at beholde det Land, som vi have Forkjøbsret til, som vi have opdyrket og betalt. Er dette retfærdigt? Congresfen har ingen Ret til at sige, hvilken

Deel af Biblen vi skulde troe og ikke troe. Hvis det Udkaft, som nylig er bleven vedtaget af Underhuset, skulde blive til Lov, saa er det ude med den almindelige Frihed i Landet. Hvis Enkonesystemet skal gjøres gjældende ved Evang, bliver det en af Tvillinglevningerne fra Barbarismen. Maa Herren velsigne Eder. Amen.

Ældste Wilford Woodruff sagde: Vor Religion er guddommelig, og dersom vi af Mennefsfrygt give Afkald paa den, ville vi blive trolose mod ethvert Princip af himmelsk Oprindelse. Borgerlige og religiøse Friheder ere Grundpillerne i vort Lands herlige Constitution; dersom disse tages bort, maa hele Bygningen styrte sammen. Regjeringen er i Guds Haand. Mit Liv er kun af liden Betydning for mig i Sammenligning med mit Haab om evig Lykke. Ingen Magt er istand til at tilintetgjøre dette Værk; thi Gud staaer ved Roret og styrer det i sikker Havn. Præsident Young har gjort og gjør Alt hvad der staaer i hans Magt for at gavne Mennefsene og følger som saadan i Profpheten Josephs Fodspor. Jeg haaber, at vi maae vare trofaste til de hellige Principer vi have annammet. Amen.

Ældste Geo. D. Cannon talte derefter til Conferencen. Herren lader de Hellige leve under forskjellige ugunstige Omstændigheder, paa det de kunne blive et stort Folk. Vi have haft Prøvelser og Forsølgelser, men Enden er ikke endnu. Vi ville uidentvivel komme til at gennemgaae Prøvelser, hvorved vi ville komme til at vise, at vi elske Gud over alle Ting. Enhver, der har læst dette Folks Historie, kan ikke andet end erkjende, at det ikke er Fleerkoneriet, som foraarsager det grændseløse Had, som næres mod os. Dersom Fleerkoneriet ikke eksisterede, vilde man finde en anden Aarsag, som Grund til at udrydde os af Territoriet. Dette har Fortiden bittert lært os. Det er ikke nogen let Sag,

at annaume Jesu Evangelium. Vi ere deeltagiggjorte i et storartet Værk, og dersom vi skulle lide for at opholde det, er det en herlig Tanke, at vi følge i Andes Fodspor, som have arbeidet for den samme gode Sag. Uagtet de Styer, som nu hænge over os, synes at være mørke, vil Gud udentvivel alligevel befrie sit Folk, ligesom han tidligere har gjort; thi vi arbeide for, at det Princip skal seire, som er bestemt til at luttre Menneskeslægten. Da Evangeliet blev aabenbaret, troede man ikke paa Aabenbaring, hvorimod man nu er bleven fortrolig med denne Kjendsgjerning. Paa denne Maade er det, at Verden følger i vort Fodspor, endstjondt den har sin egen forunderlige Maade at gjøre det paa og maastee ikke gjerne vil anerkjende det. Saaledes vil det sandsynligviis ogsaa blive med Fleerkoneriet. Dersom de Hellige ville forblive trofaste, vil Herren befrie dem, hvilket er mit Ønske i Jesu Navn. Amen.

Præsident Daniel H. Wells bemærkede: at dersom de Hellige vilde lade sig

styre af det hellige Præstedømmes Myndighed, vilde den Kugle, som affyres efter os, forseile sit Maal. Guds Velsignelser kunne ikke erholdes ved noget andet Princip end, Adlydelse af hans Love. Præsident Wells foreslog, at denne Conference sluttedes til den 5te Mai. Genstemmig vedtaget.

Tabernaklets Chor sang Psalmen: „Daniels Visdom o. s. v.“ Conferencen sluttedes med Bøn af Eldeste Joseph F. Smith.

Guds Aand var i rigeligt Maal udgydt over Forsamlingen og Talerne vare velsignede med en overordentlig Frihed og Kraft. Vi søle os overbeviste om, at ingen af de Tilstedeværende, som kom i den Hensigt at blive opbyggede, forlod Tabernaklet uden at søle fornøjet Iver til at understøtte Guds Værk under alle Omstændigheder. Vi betragte dette, som et godt Varsel om den gode Tid vi vilde faae til Conferencen den 5te Mai.

John Nichol森,
Conferencens Skriver.

Joseph Smiths Levnetsløb.

October 1841.

(Fortsat fra Side 239.)

„En Conference afholdtes i Kirtland, Ohio, den 2den October 1841. Almon W. Babbitt, Præsident, og William W. Phelps, Skriver. Vedtaget, at Biskoppen i Kirtland, Thomas B. Burdick og hans Raadgivere danne et Selskab til Oprettelsen og Udgivelsen af en religiøs Avis i Kirtland, under Navn af „The Olive Leaf,“ og at de Hellige i Nærheden anmodes om at understøtte denne Vedtægt.“

Efter at have modtaget Ovenstaaende, skrev min Broder Hyrum et Brev til

Brødrene i Kirtland, hvoraf Følgende er et Udtog:

„Alle de Hellige, som boe i Ohio, befales at reise derfra, thi saaledes siger Herren. Dersom, udgiv ikke flere Penge der for Huse eller Land, thi hvis I gjøre det, vilde I miste dem. Tiden vil komme, da I ikke vilde faae Lov til at beholde dem med Fred, men hjemsoeges af en alvorlig Prøvelse. Dog, Eders Børn kunne faae dem i Cie, men ikke for mange Aar ere henrundne. Angaaende denne

Kirkens Greens Organisation er det ikke overensstemmende med Guds Aand og Willie havde Grenens Hovedmedlemmer have vedtaget med Hensyn til Udgivelsen af en Avis og ordinere Eldster og udsende dem for at samle Penge til de Fattige, og de ville ikke have Fremgang i disse Ting, thi de have forsomt Herrens Huus her med dets Døbefont, hvori deres Døde kunne blive forløste, og hvori Tidernes Fylde Huusholdnings Kundskab nogle gives og Guds Hemmeligheder udvikes. Paa disse Ting beroe Eders og hele Verdens samt Eders døde Slægtninges Saliggjørelse. Thi saaledes siger Herren: „Der skal ikke afholdes en Conference for Kirken førend Herrens Huus er fuldført og indrettet med Døbefont, og hvis vi ikke ere flittige, bliver Kirken forkastet og vore Døde ogsaa.“ Derfor, kjære Brødre, ere alle andre Foretagender, undtagen at tage fat med Kraft paa dette Arbejde, ikke overensstemmende med Guds Willie og ville ikke have Fremgang. „Derfor, tøv ikke paa noget Sted, men kom til dette Sted fra hele Verden indtil det er opfyldt, smykket og helliggjort overensstemmende med mit Ord,“ siger Herren. „Kommer frem fra Jordens Under, at jeg kan skjule Eder for min Brede, som skal tugte de Ugudelige; derefter vil jeg lade Kirtland blive opbygget, og det skal blive smykket og renset ifølge mit Ord. Derfor ere Eders Organisationer og Eders Hensigt med at lade en Avis udgaae og ethvert af Eders Raad ikke af mig;“ „siger Herren“ Saa skee det. Amen.

Hyrum Smith,

Patriarch for hele Kirken.

Mandag den 1ste November.

Jeg overværede et Møde af Byraadet. Dmtalte og omhandlede mange Sager af local Betydning. Talte imod at godtgjøre en Mand de Pengetab, han

har lidt formedelst Standbæning af en af ham dreven utilladelig Forretning. Sidney Rigdon nedlagde sit Embede som Medlem af Byraadet, grundet paa Sygdom.

Tirsdag den 2den.

Da jeg tidligere havde givet Almon W. Babbitt Fuldmagt til at varetage mine Forretninger i Kirtland, har jeg idag tilbageladt denne og overgivet den til Reuben McBride i Kirtland, Ohio. John S. Fullmer og Wm. Wadinstos, Bitterlighedsvidner.

Lørdag den 6te.

Wilford Woodruff afslagde Embedsæd som Medlem af Byraadet.

Søndag den 7de.

Eldste Wilson D. Clark prædikede omtrent to Timer og badlede de Hellige for deres Mangel paa Hellighed, og formanede dem til Hellighed, Maadehold og Alvorlighed efter den yderst sekteriske Stil.

Jeg badlede ham som pharisæist og hyklerst og fordi han ikke opbyggede Menigheden. Jeg forklarede de Hellige, hvori Maadehold, Tro, Dyd, Kjærlighed og Sandhed bestod, og formanede dem til, ikke at følge Djævelens Eksempel ved at anklage Brødre og sagde: „Hvis I ikke anklage hverandre, vil Gud ikke anklage Eder; hvis I ikke have nogen Anklager, ville I gaae ind i Himlen; og hvis I ville følge de Aabenbaringer og Raad, som Gud giver Eder gennem mig, vil jeg føre Eder ind i Himlen; hvis I ikke anklage mig, vil jeg ikke anklage Eder; hvis I ville lægge en Kjærlighedskaabe over mine Synder, vil jeg gjøre det samme ved Eders; thi Kjærlighed skjuler Syndernes Mangfoldighed. Hvad mange Folk kalde Synd, er ikke Synd; jeg gjør mange Ting for at udrydde Dvortro, hvilken jeg vil nedbryde.“ Jeg henviste til den Forbandelse, som kom over Cham,

fordi han spottede Noah, som vel havde drukket Viin, men han gjorde ingen Fortræd. Noah var en retfærdig Mand; alligevel drak han Viin og blev beruset, men Herren forlod ham ikke derfor, thi han beholdt hele sit Præstedømmes Magt, og da han blev anklaget af Canaan, forbandede han ham i Kraft af sit Præstedømme, og Herren agtede hans Ord og Præstedømme, uagtet han var beruset, og Forbandelsen hviler paa Canaans Efterkommere den Dag idag.

Om Eftermiddagen overbærede jeg et Raad af Eldster i mit Huus angaaende nogle Sager, i hvilke min Broder William var interesseret.

Mandag den 8de.

Nr. 5 om Eftermiddagen overbærede jeg Indvielsen af Døbefonten i Herrens Huus. Præsident Brigham Young var

Talsmand. Døbefonten er beliggende midt i Templets underste Rum, er bygget af Lommer, er 16 Fod lang fra Ost til Vest, 12 Fod bred og 7 Fod høi fra Grunden. Vandsinet er 4 Fod dybt. Den er prydet med Billedskærerarbejde i gammel Stil, og fra den nordre og søndre Side gaaer en Trappe ned til Vandsinet. Fonten staaer paa 12 Dger, 8 ved Siderne og 4 ved Enderne; deres Hoveder, Skuldre og Forbeen sees under Fonten. De ere udskaarne i Træ efter Model af den smukkeste 5 Aars Dge, som kunde findes i Landet, og har en træffende Lighed med Modellen. Hornene ere dannede efter de meest fuldkomne Horn, som kunde tilbeiebringes.

(Fortsættes.)

Indhold.

	Side.	Side.	
Tale af Thomas Fitch fra Nevada (Nuttet)	241.	Correspondance	249.
Moquis Indianerne	245.	Aarsconferencen i Saltstaden	251.
Redaktionens Bemærkninger (Mormonismen er Sandhed)	248.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	254.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorengensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.